

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 239/2015
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца Б.Д. из Б., кога заступа пуномоћник Н.С., адвокат из Б., против туженог Б.М. из Н.Б., кога заступа пуномоћник В.Ј., адвокат из Б., ради дуга у износу од 44.000 евра у динарској противвредности, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 8241/2013 од 09.07.2014.године, у седници већа одржаној дана 04.06.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Б.М. из Н.Б., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 8241/2013 од 09.07.2014.године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П бр. 52896/10 од 07.06.2013.године у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати 44.000 евра са каматом коју на евро прописује Европска централна банка почев од 03.04.2007.године па до коначне исплате у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу на износ од 44.000 евра исплати камату коју на евро прописује Европска централна банка почев од 22.03.2007.године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 351.190,00 динара.

Апелациони суд у Београду је побијаном пресудом Гж бр. 8241/2013 од 09.07.2014.године у ставу првом изреке одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у делу става првог изреке који се односи на главни дуг, као и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, другостепене пресуде преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на камату па је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 44.000 евра у динарској противвредности исплати камату коју прописује Европска

централна банка почев од 03.04.2007.године па до 25.12.2012.године, а од 25.12.2012.године до исплате по стопи предвиђеној Законом о затезној камати.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1.сада важећег ЗПП осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се конкретно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које би утицале на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је дана 22.03.2007.године тужиоцу дуговао износ од 44.000 евра који дуг је учинио неспорним потписавши лично признаницу са обавезом да признати дуг врати до 03.04.2007.године. Тужени дуг наведен у признаници тужиоцу није вратио.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбу члана 557. Закона о облигационим односима, када су обавезали туженог да тужиоцу позајмљени износ новца врати са каматом од падања у доцњу до исплате сагласно члану 277. став 1. ЗОО, дајући при томе разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Ревизијом туженог неосновано се указује на недостатак активне и пасивне легитимације странака у спору јер се по наводима ревидента не ради о личном дугу, већ о пословном односу фирми странака. Признаницу о дуговању тужени је потписао лично наводећи свој број личне карте без означавања да то чини као законски заступник привредног друштва и без званичног печата привредног друштва, а признаницу је насловио на име лично тужиоца без означавања да је исти законски заступник другог привредног друштва као зајмодавца. Стога правилно овај навод туженог нижестепени судови нису прихватили, јер тужени у току поступка своју тврдњу није поткрепио доказима.

Ревизијским наводима којим се оспорава оцена доказа од стране нижестепених судова суштински се оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398. став 2. релевантног ЗПП.

На основу изложеног и члана 405. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**